

Balıkesir'den **İrfan Ay**
Anlatıyor-2

EDEP YA HU

Arkadaşlar ! ne yalan söyleyeyim. Hasan Baba'yı tanımazdan önce Hasan Dur arkadaşımın bir terzi dükkanı vardı. İş çıkışı oraya uğrar elimde bir püpo, bacak bacak üstüne atar, herkese yukardan bakarcasına püro'mu tütürür, goy goy yapar, çay içerek akşamı yapardık. Gurur kibirin alası vardı. Oysa Rabbülalemin birçok ayetinde ;

“Kanlı gel, kibirle, kinle gelme, yani adam öldürmüş halde gel, seni affederim, ama Kibirle, gururla huzuruma gelme” diyor.

[Veryüzünde böbürlenerek yürüme; çünkü sen ne yeri yaratabilirsin, ne dağlara boyca ulaşabilirsin. (İsra suresi/37. ayet)]

Üstünlüğün büyüklüğün sadece kendisinde (**Allah da**) olduğunu, kullarda olmadığını söylüyor. Ama ne yazık ki, gençlikte bütün negatif düşünceler (**kin, nefret, garez, haset, dedikodu, kıskançlık, şehvet, makam, mevki, para, pul, kavga, döğüş vs.**) hemen hemen her insanda oluşuyor, bazen haddi aşıyor ve o düşüncelerin altında insan baskıda kalıyor. Bazen de bu düşündüklerini uygulamaya bile kalkıyor. Yani kısaca nefis had safhada, sanki insan bu dünyada kendini **“kral”** zannediyor (Bu durum sen ayrı, Allah ayrı olduğu zaman insanda vardır, - kısaca **İkilikte** olduğu zamanlarda).benim de böyle olduğum yıllardayız. Oysa şimdi düşünüyorum da, Kamil insan olmak, medeni insan olmak , Efendi insan olmak, ancak o negatif düşünce gelip te seni esir alınca, hemen kendini terapi yapıp kafandan bu kötü düşünceleri atabilirsen iyi insan olarak kalabilirsin, [**“smile yapan,”** – gülümseyen] tarafta yer alırsan, kötü insan olmaktan kurtuldun demektir. İnsan çaba gösterirse, isterse bunu başarabilir. Ya bu negatif düşünceleri kafasından atamazsa, işte o zaman insanın sonu hapishanelere kadar gider, Ama o negatif düşüncenin etkisinde günlerce kalıp hayatını zehir etmenin anlamı var mı? Bu terapiyi yapabilen (yani kafasındaki kötü düşüncesini gayret göstererek atıp, pozitif düşünceye geçebilen) insan, medeni insan işte, taa Batı avrupa’ya Amerika’ya gitmeye gerek yok. Aynı zamanda Kamil insan olma yolunda önemli adım atılmış olunur.

Neyse birgün yine yolumuz **Hasan Baba’ya** düştü, ziyaretine gittik. Hasan Baba dergahın toplanılan odasının karşısında bir ağacın altına oturmuş,

sigarasını içiyor. Mubarek sigara içerdi. Biz sigara içen evliyalardanız derdi. Bizi yanına davet etti, oturduk. Ordan, buradan muhabbet ediyor. Bi şeye dikkat ettim. Hasan Baba o yıllar yetmiş yaşına yakın görünüyor, bir sandalyeye oturmuş, bir ayağını bükmüş, onun üzerine oturmuş, iki eli de , dizlerinin üzerinde o kadar edepli ki, Sanki aşık olduğu Allah O'nu görüyormuşcasına, O'nun huzurunda efendi pozisyondaydı. Baktım , baktım , baktım, kendimden utandım !. Dedim ki ya 65-70 yaşındaki bu mubarek Allah kendisini görüyor diyerek, O'nun karşısında bu kadar edepli davranırken, Sen, İrfan olarak nasıl her yerde bacak bacak üstüne atar, havalı havalı otursun, diye aklıma bir düşünce geldi. Kendime çok kızdım, pişman oldum. O gün bize **EDEP** le ilgili bir broşür verdi hala saklarım. Edebin yaşarken insana olan faydalarından bahsetti. Allah yolunda yürümek isteyenlerin birinci kuralı “**Edepli olmak olduğunu**” söylerdi.

Ben o gün , bu gün, bir daha ayak ayak üstüne atmış değilim. Bana öyle geliyor ki hiçbir güçlü kişi bu vali olur, başbakan olur, cumhurbaşkanı olur, bana ölünceye kadar artık ayak ayak üstüne attıramaz. Püro içmeyi de bıraktım. Edepli olmaya karar verdim. Camiye gittiğimde Allahın huzurunda olduğumu düşünüp, Ellerim dizlerimin üstünde edepli otururum. **Bu Farkındalığı** bana Hasan Baba böyle yap demedi. Ben kendiliğimden bunu yaptım, yapıyorum. Sadece **edebli olmayı** öğrenmem bile Hasan Babayı tanımaya değer.

Ben Üniversitede hoca olduğum için, benim giyimim, kuşamım Hasan Baba için önemliydi. Bana “örnek olacak şekilde traş olmamı” söyledi.”Sen örnek olmalısın” dedi.

Yine Hasan Baba bana, İnsanların ikiyüzlüklerini içeren ve ders alınması gereken bir şiiri verdi ve onu da aşağıdaki gibi yıllardır dolabımda saklarım, unuttuğumda dolabı açar tekrar, tekrar okurum.

GÖRDÜM Kİ

Gördüm ki

Hakim, amma hükmünde adil değil,

Gördüm ki

Alim amma ilmiyle alim değil,

Gördüm ki

Mürşit amma Kamil değil,

Gördüm ki

Müslüman amma imanlı değil,

Gördüm ki

Zengin amma cömert değil,

Gördüm ki

Fakir amma sabırlı değil,

Gördüm ki

Camiye devam eder, amma namazda değil,

Gördüm ki

Dergah kapısında daim, amma derviş değil,

Gördüm ki

Zikir dilde amma kalpte değil,

Gördüm ki

Dua için açılmış eller, amma ihlaslı değil,

Gördüm ki

Ben diyor amma Sen'den haberdar değil,

Gördüm ki

Cennete talip, amma cehennem yolundan kurtulmaya niyetli değil,

Gördüm ki

Ahlaktan bahseder amma, edepli olmaya niyetli değil,

Görmüştü
Gördüm ki

Dedikodudan şikayetçi, amma vazgeçici değil,

Görmüştü
Gördüm ki

Kıskançlıktan korkar, amma nefesine hakim değil,

Görmüştü
Gördüm ki

Elde-dilde kur'an , amma yolunda değil,

Görmüştü
Gördüm ki

Muhammed'e hayran, amma ahlakında değil,

Görmüştü
Gördüm ki

Gurur-kibir malul, amma farkında değil,

Görmüştü
Gördüm ki

Hali,davranışı İslami, amma Muhammedi değil.

İnsanların bu ikilikten kurtulmak için çaba göstermesi gerekir.

HESABI TEK'E İNDİR !

Rahmetli Hasan Baba 'nın 27 yıl beraber Allah'ı aradıkları arkadaşlarından birisi de MOLLA AMCA idi. Molla Amca, peynircilik le uğraşırdı. Bergama'nın boydan boya olan caddesinde dükkanı vardı. Bir keresinde Onun dükkanının tam karşısında oturmuşum, O' nu gözlüyorum. Tam akşam vakti, bir sürü garip- guraba geliyor, sessiz sedasız o dükkanın yanında duruyorlar, belli ki paraları, pulları yok. Molla amca onlara usulca ne istediklerini soruyor. Bir tombak, peynir, zeytin, lor vererek sessizce onları gönderiyordu. Söyle arkadaşını sana kim olduğunu söyleyeyim. Diye meşhur bir ata sözümüz var. Molla amca 'da Hasan Babanın arkadaşı olduğu için hayır yolun da çabalayıp duruyordu.

Molla Amca Hasan Baba ile sünnet töreninde ve Süt ürünleri dükkanında

Bir gün Hasan Baba ;

Molla !! *Hesabı teke indir ! Hesabı Tek'e indir !*

Diye sesleniyordu. Yani demek istiyordu ki, artık dünya işlerini çocuklarına bırak ! Ahret işlerine ehemmiyet ver demek istiyordu.

KOCA PEZEVENK

BANA KIBRIS HARBİNİ SEYRETTİRDİ

Molla Amca, Hasan Baba öldükten sonra bizim en çok ziyaret ettiğimiz kişilerdendi. Çünkü Hasan Baba yı en iyi tanıyanlardan birisiydi. Arkadaşını çok seviyordu. Ne zaman Hasan Baba konusu açılrsa gözleri dolardı. Birgün hasta döşğinde yatıyor. Çocuklar ! dedi. Hasan Baba ben ölmeden bu sırrımı kimseye söyleme ! dedi ama, artık öldüğüne göre söyleyebilirim. Dedi

Bu varya Hasan Babayı işaret ederek ! Bu Koca Pezevenk ! bir gün bana Dergah'ın duvarında Kıbrıs harbini seyrettirdi. Bu öyle güçlü bir pezevenk di dedi.

HASAN BABA “GEL EVLAT DOYASIYA ÖPEBİLİRSİN”

Hasan Baba'nın son zamanlarından birisindeydik. Hasan Baba'nın ziyaretine gitmiştik. Arkadaşım terzi Hasan Dur'la beraber iken Hasan Baba bize dedi ki “ Evlatlar sizin gibiler bizi geceleyin ziyaret ederler”. Biz tabii uyanamadık. Anlıyamadık. Çünkü Hasan Dur benim olmadığım bir zamanda Hasan Babayı

geceleyin ziyaretinde dergah odasında gece saat 24.⁰⁰ doğru otururlarken birden duvar sarsılıyor. Herkes korkuyor. Hasan Baba “ **Hey Efendiler erken geldiniz ! Çocukları korkuttunuz**” diyor ve Hasan Dur “**Hasan Babanın manevi arkadaşları geldi**” diyor ve Hasan baba onlara destur

vermiş. Siz artık gidebilirsiniz demiş. O nedenle Hasan Baba bize sizin gibiler geceleyin ziyareti gelir, dedi ama biz değerlendiremedik. Nasip olmadı.

Yine en son ziyaretimizde Dergahın büyük odasında Hasan Dur, Hasan Baba, ben, Hakkı Baba oturuyorduk. Terzi Hasan Dur, bir ara tam kapıdan çıkmak üzere iken, birden durarak “Baba içimden bir ses git babanın bağırını aç öp, kokla” diyor. ”Müsaade edermisin?” dedi. O da “Gel evlat, buyur öp deyip bağırını açtı” Hasan Dur da geldi , Hasan Baba’nın bağırını öptü, kokladı. Tekrar kapıya yöneldi, tekrar Hasan Baba’ya döndü, tekrar öpebilirmiyim? Dedi. Buyur evlat dedi. Hasan Baba tüm ciddiyeti koruyordu. Ben de seyrediyordum.

Terzi Hasan Dur

Bu olaydan kısa bir süre sonra Hasan Baba hastalandı. İzmir’e kaldırıldı. Aradan 1 ay geçmedi, Kurban bayramının 1.ci günü Hasan Baba öldü. Meğer Hasan Baba kendisini çok önceden tanıdığı bu arkadaşı Terzi Hasan Dur ile vedalaşmış. Ama biz o an anlayamadık, Onu sonradan anladık.

ÖLÜMÜNDEKİ EVLİYA KOKUSU

Hasan Babanın ölüm haberini Terzi Hasan Dur kurban bayramının 1.ci günü beni arayarak bildirdi. Ben hemen kurbanımı kesmeyi başkasına vekalet vererek apar topar arabaya binerek ikimiz Balıkesir’den çıktık. Arabayı sürerken aklıma “Ya bu Hasan Babam bana kendi dergahında iken koku nasip etmişti. Acaba artık Hasan Babayı bir daha hiç göremeyeceğim. Son kez acaba koku nasip edermi ? Diye geçiriyorum. Arabayla Bergamaya vardığımızda Hasan Baba arabaya bindirmişler, Hatuniye camisine yakın yere kadar getirdiler. Biz de arabayı uygun bir yere parkettik. Ben hemen insanlar tarafından taşınan tabutun altına girdim.3-4 metre taşıdım ve koku var mı diye kokladım. O eskiden

duyduğum koku yoktu. Normal yıkanmış ölü kokusu vardı. Birkaç dakika geçti tekrar tabutu taşımak için daldım. Bira daha tecrube ettim. Gene koku yoktu.

Cenaze çok kalabalıktı, Sonra bir daha tabut altına giremedim. Hatuniye camisi önüne vardık. Tabut musalla taşına kondu. Müridlerinden Murat diye bir arkadaş nöbet tutar gibi tabutun başında duruyor. Bir ara acaba tabutta koku var mı? diye gittim. Gene yoktu. Artık ümidimi kesmek üzere idim. 10-15 dakika sonra iki-üç kişi tabutun başında koklama yapıyorlar. Ben de gideyim dedim. Gittim ***“Aman Allah’ım nasıl bir koku kaynıyor, öbek öbek koku kaynıyor”*** Doyasıya kokladım. Doydum, doydum. Hasan Baba bu dünyadan geçip giderken bile benim isteğimi yerime getirmişti. Allahım sana şükürler olsun, diyorum. Biraz sonra Cuma namazına durduk. Rüzgar kuzeyden güneye esiyor, ama koku bir çok, bir az geliyor Allah’ım ne tatlı bir duygu. O günkü kıldığım Cuma namazını ve cenaze namazını hiç unutamıyorum.

PARA DÖNEN YERDEN KAÇIN, UZAKLAŞIN

Rahmetli Hasan Baba “ Evlatlar , görüyorsunuz etrafta bir sürü dergahlar açılıyor.Gidin, görün. Ama para işi varsa, para dönüyorsa, ordan uzak durun. Oralarda hakiki İman barınamaz” Derdi.

